

SIGMA

Ovidiu BUFNILĂ

- Alo! Alo! Alo!
- Balkangate
- Foamea cotidiană
- Gargao
- Pana de current
- Tatuam
- Un aspect fundamental al opțiunii
- Waved Face

și despre el:

Mircea CĂRBUNARU
Gyorgy GYORFI – DEAK
Cătălin IONESCU
Delia OPREA

editat de Dan POPESCU, SigmaKron

Alo! Alo! Alo!

Aseară pe la doișpe, nu știu care a debransat România de la rețea. Gore de la șase a adormit subit pe scări într-o poziție nefirească. Vardistul din colț a adormit și el. Chiar și Președintele României a adormit la brifingul de presă de la Palatu Prezidențial. Au adormit pe rând serviciile secrete, biserica, partidu cutare și partidul cutare, societatea civilă, mă înțelegi, covrigaru Petre, barcagiu Petru, Petrache cu Maglavitu, șotroniștii, blogării, aurolacii din Amzei, toți primarii din Rurala Națională, echipa de fotbal din Giulești și întreaga Ligă. Întreaga Românie, debransată, s-a pus pe sforăit. Eu, ce să fac?! Lucid cum sunt, am tras o raită pe la Arsenal. Am coborât spre Faru Genovez. M-am fâțâit pe faleză. Hamalii sforăiau în port, mamă, mamă. Nici urmă de turiști. Era doar un american cherchelit care trăgea și el la aghioase, dincolo de Tutunul Național, cam coșcovit săracu. Pe legea mea, am văzut un OZN. Pe urmă am văzut niște fantome iezuite. Fantomele n-au somn, nici OZN-urile. Pe urmă am prins un post de radio din Pakistan care transmitea niște jazz și reclame cu Coca Cola și cu jartiere rozalii pentru dame și cuconițe. Pe Google, nici țipenie de români. Tot hoinărind, mi-a trecut prin cap să fur un taxi și să mă înființez la Capitală să văd ce și cum. Bucureștenii, dragii de ei, dormeau tun. Am fost la Ministeru de Finanțe și mi-am rezolvat niște facturi că portarii dormeau duși și ministru așîșderea. Am fost și la Interne unde era o șpăgăraie de toată frumusețea care dormea și ea, șpăgăraia, de trozneau euro-podelele sub poponeața ei obraznică. M-am plimbat la mișto prin Piața Romană, pe Batiștei, pe lacu Herestrău cu o tiribombă acvatică adusă de SC

Acvatic SRL tocmai din Hawai să se dea cu ea poporu', să mai uite de necazuri. Am mâncat hod dog pe săturate că la McDonald dormeau cu toții iar tigăile erau pline ochi. La Serviciu Special de Telecomunicații am descoperit că și Iașiul, Clujul, Timișoara dormeau bine mersi. Pe la doișpe și-un pic, mi-am dat seama de gravitatea situației și am luat-o la fugă spre Otopeni să urc în Turnu de Control să iau legătura cu Lumea Mare să le zic ce necaz aveam și să cer instrucțiuni pentru rezolvarea cazului. Mi-am dres glasul, mi-am făcut curaj. Am zis în eter: Aici e România. Lumea Mare n-a răspuns. Am repetat, Aici e România. Lumea Mare, chitic. M-am enervat, se înțelege. Am răcnit în microfoanele care bâzâiau cometic: Băăă, Lumea Mare, aici e România! Și tot așa până când am descoperit că întreaga noastră planetă a fost debransată de la rețea. De câteva zile scriu un studiu sociologic despre felul în care dorm popoarele lumii. Italienii dau din picioare. Suedezii dorm buștean cu un surăs pe față, nici nu mișcă. Americanii fac în toate felurile, vorbesc prin somn și, zău, spun numai măscări cu godzile, titanicuri, meteoriti, conspiratii și oscaruri. Zulușii aleargă după antilope prin somn iar tibetaniile levitează sforăind ușor. Acu, ce să mai zic, pe Ning și pe Facebook, românii dorm buștean, semn că virusul românesc de adormire generală s-a propagat prin rețelele de socializare. Mda. Tocmai am coborât de pe Piramide, tocmai am vizitat Insula Paștelui, tocmai am tras o raită prin Burundi și am văzut apusul de soare de pe Kilimangearo. Stau binișor cu dialectul tungu și o să mă specializez în circulația metroului prin Londra. În general, așa, ca lucid, mă simt bine. Am strâns somnoroșii de pe străzile din LA, din Berlin, din Moscova, din Cairo și așa mai departe, să nu-i plouă, să nu-i ia ciclonu să-i ducă aiurea prin spațiu cosmic. Pe români i-am strâns frumușel în București, sub Marile Arcade ale Neamului. Acum, dormind, Poporul Român e uriaș, e falnic și cumplit de frumos. Unii-ntralții, românii sunt acum atât de falnici! Din când în când, de la NASA, răcnesc în microfoanele cosmice: Alo, aici e România! Dar ce credeți?! Credeți c-o să le zic că-i Pământul? Ha, ha, ha! Păi nu sunt eu la microfoane? Nu ratez șansa asta! Alo, Cosmosu, aici e România, na!

Balkangate

Balkangate este o povestire în care Președintele României tremură de frică tocmai în clipa în care Marile Națiuni ale anului se înghesuie să se sumețască militărește unele la altele vociferând pe mapamond în timp ce în Japonia se ridică un tsunami barosan, vai de

capul nostru. Femeia de serviciu, ofițer acoperit, culege un chiștoc de pe preșul prezidențial și oftează cu ochii duși hăt departe. *Polichimera Internațională ne lasă gura apa da' noi nu și nu, domnule președinte*. Președintele își mângâie barba verzulie și izbucnește în lacrimi verzulii. Apoi îi cere femeii de serviciu un pahar cu apă de gură de la turci ca să facă o gargară. Momentul următor este în această povestire cum că președintele continuă această gargară prezidențială românească tremurând nasol de frică, ce să-i faci.

Morala acestei povestiri este că politichia din Biroul Oval și cu politichia de la Kremlin dau stări de depresie președinților României. Astfel că *coloana vertebrală a poporului român* se îndoiește și se înmoaie iremediabil după cum bubuie tunurile de la Navarone. Pardon, tunurile din Libia. *Pardonez moi, Siria*. În sfârșit, cheia acestei povestiri e că femeia de serviciu e de sex masculin.

De fapt adevărata cheie a acestei povestiri este că un înger poposește pe geamul Președinției României și stă la taclale cu femeia de serviciu. Îngerul e albastru sau violet sau galben sau portocaliu sau roșu-oțel așa după cum s-a călit oțelul. Îngerul e puțin cam cherchelit și crede că femeia de serviciu e Marilyn Monroe. În acest fel vedem că și Cerurile o iau razna la mișto așa cum și președinții României o iau și ei razna la mișto. Îngerul sughite. Trage un fum de trabuc cubanero, din Strada Mare se aud motoarele avioanelor care vin să-i salveze pe românii din Japonia, și așa, în general, nu uitați că fumatul poate ucide iar grăsimile și zahărul dau dependență.

Foamea cotidiană

Soarele se pulverizase peste mare. Strigătele vesele ale înotătorilor ajungeau până sus, pe faleză. Înăuntrul chioșcului său de ziare, Bek dormita cu capul sprijinit de spătarul scaunului. Visa că un OZN se oprise chiar deasupra și că cei dinăuntru manifestau un interes deosebit pentru ziarele și revistele sale.

Ar fi timpul să se intereseze și El. Nimeni nu poate trăi astăzi fără informație' bombăni Bek și se trezi. Chiar deasupra chioșcului său de ziare staționa un OZN.

- Ce doriți ? strigă Bek cuprins dintr-odată de însuflețire. Am știri din întreaga lume, pe alese, tot ce vă doriți! Primul transplant de creier, primii oameni pe Venus, turneul corpului de balet francez...!

Din OZN nu primi nici un răspuns.

Mirat, Bek îl mai studie o vreme tăcut apoi se înfurie :
- Știți ce ?! Dacă n-aveți de gând să cumpărați vreun ziar mai bine plecați ! Eu nu mă dau în vânt după ozeneuri, așa să știți!

Instantaneu se auzi un șuierat puternic și o forță stranie absorbi cuvintele și imaginile de pe ziarele lui Bek. Apoi, ușor, fără zgomot, OZN-eul se pierdu în înaltul cerului.

Speriat peste măsură de această întorsătură a lucrurilor, Bek privi cerul cu teamă apoi, fără să-și dea seama, confecționează un avion dintr-o pagină albă de ziar și-l aruncă prin aer.

Gargao

Gargao, pastorul, alerga de la unul la altul grăbit să dea câte o binecuvântare și chiar câte un sfat util privind judecata de apoi, Lilo, măcelarul, se lăudă că îl văzuse chiar pe arhanghelul Mingus coborând foarte aproape de casa lui, aducându-i trista veste a sfârșitului lumii și Ocec,

sacagiul, își dăruie asinul drept dovadă sigură a nemărginetei sale bunătați, sperând desigur să îndure mai ușor chinurile focului veșnic.

Problema focului veșnic, tratată amănunțit de Parsiac, deveni în scurtă vreme problema numărului unu și Bezal, comerciantul, puse în vânzare combinezoane și pastile împotriva temperaturilor înalte.

Temperaturile înalte, studiate de Tibalt, fizicianul ratat, duceau la evaporarea sufletului, făcând imposibilă comunicarea cu divinitatea.

Apoi, o mulțime de oameni-care-nu-și-puneau întrebări părăsire orășelul în ziua de 13 septembrie, urcară pe muntele Edun cîntînd și arzînd tămîie în timp ce, pe străzile rămase pustii, un grup de afaceriști veroși și fără frică de Dumnezeu împărțiră bunurile prea-credincioșilor plecați să aștepte sfârșitul lumii aproape de cer.

Și toate astea pentru că pastorul Gargao, apărut nu se știe de unde, citi duminică de duminică dintr-o carte sfîntă în care se vorbea despre Apocalips în timp ce, aproape mahmur, Tibalt, fizicianul ratat, dădu o interpretare profetică cîntului patru „Și atunci văzut-am chipul tău Doamne”.

Pe muntele Edun vîntul sufla cu putere și enoriașii rebegiți de frig refuzară să mai cînte, trezit din beție, Tibalt încercă să-i aducă pe calea cea bună mărturisindu-și incompetența în interpretarea cărților sfinte.

Pastorul Gargao încercă să-l lege fedeleș adresînd cerului ruga fierbinte de a închide gura păcătosului apoi veni în fugă Berlim, fochistul, care rîdea de mama focului și care îi lămuri pe ceilalți că așa zisa carte sfîntă avea filele goale și că de fapt sfârșitul lumii era o prostie, Gargao își aruncă plin de furie mantia și oamenii se dădură speriați înapoi și începură lupta cu tetralobitanul Gargao, extraterestru care făcea comerț cu sclavi la scară galactică.

Odată sfîrșit răgazul temporal, tetralobitanul dispăru într-o buclă a timpului iar pămîntenii rămaseră o noapte întregă pe muntele Edun meditînd în tăcere la nesfârșitele lumii ale Universului și la viața de dinaintea vieții de apoi.

Pana de curent

În dimineața zilei de 14 octombrie, Adam B., casier la IMG., s-a trezit cu o ușoară durere de cap. A deschis larg fereastra și după o *scurtă* gimnastică de înviorare s-a dus în bucătărie să-și facă o cafea. Era unul din acei oameni care se feresc de singurătate și care fac tot posibilul să-și îndepărteze teama de moarte. Stînd cu picioarele goale pe linoleumul de culoare roșie îl cuprinsese frigul și se întoarse bombănind în cameră să-și pună o pereche de ciorapi. În timp ce-și căuta ciorapii sub pat dădu de verigheta pe care o crezuse pierdută de multă vreme. Se ridică și privi fotografia soției sale. Divorțaseră de o lună de zile din motive obscure pe care subit le uitase.

Durerea de cap se accentua și se întrebă dacă toate acestea încercau să se coalizeze împotriva lui: cafeaua rebelă, telefonul care suna în gol, durerea care oarecum îl pune pe gânduri. Se întrebă dacă nu cumva suferea de o boală incurabilă. Barmanul de la „Central” se vindecase de cancer numai învățînd să cânte la clarinet. Se gândi că totuși el nu are afinitate pentru nici un fel de instrument și atunci găsi că foarte bine ar putea să învețe să joace popice.

Avea un prieten la club așa că putea să se apuce de

treabă. La telefon i se răspunse că prietenul era plecat pentru o lună de zile în străinătate.

În ziua de 15 octombrie, pe când verifica niște documente, curentul se întrerupse.

Bâjbâind pe întuneric deschise ușa biroului și vru să iasă pe coridor. În cei opt ani de când era casier nu lăsase însă niciodată casa de bani deschisă. Se întoarse lovindu-se de scaune, apoi de masă. Căzu înainte, dar din fericire nu se lovi. În clipa aceea durerea de cap izbucni. Se ridică și împinse ușa casei de bani. Înaintă și apucă o clanță pe întuneric. Întreaga clădire era cufundată în întuneric. Nu se auzea nici o voce. Strigă dar nu primi nici un răspuns. Atinse cu palmele un perete metalic care părea nesfârșit. Erau patru pereți metalici care păreau nesfârșiți. Începu să râdă când înțelese că se închisese în casa de bani. Încercă să iasă. Când orice efort se dovedi inutilă înainta prin întuneric. Pe măsură ce făcea acest lucru pereții se îndepărtau.

În timp ce două mâini îi deșurubau capul, îl mai putu auzi pe director strigând indignat că de când cu mișcările temporale care făcuseră o adevărată carieră în alte domenii, cultură, educație, sport, schimbuse patru modele de Adam B., dar, de fiecare dată, se manifestase la ei aceeași dorință de a delapida...

În dimineața zilei de 16 octombrie Adam B., casier la I.M.G., se trezi cu o ușoară durere de cap...

Tatuum

Trop, vânzătorul de stele, se înființă într-o bună dimineața pe strada noastră. Era ziua în care se anunțase apariția cometei Blao, lumea se întristase parcă, Trop își lauda marfa trezindu-i pe somnoroși, ferestrele se deschideau cu zgomot la trecerea lui. Polips, omul-sandwich umbla de colo, colo și îndrăgostiții își scriau pe cele două pancarte ale sale numele, asta le aducea de bună seamă ceva noroc. Trop îl opri pe Polips încercând să-i vândă ceva stele, fără greș, cei doi păreau rușiți dintr-o pictură de Faliali, nu-l știți pe Faliali, ce păcat, v-ar fi pictat într-o manieră aparte, apoi ați fi putut trăi în fiecare noapte într-o altă lume pe care, desigur, v-o doriți înainte de culcare.

Cometa Blao și-a întârziat apariția, profesorul Goal ne explică pe îndelete mecanismul ei, ne făcu neștiutori și ne afurisi, apoi plecă să îl întrebe pe Trop dacă stelele pe care tot umbla să le vândă erau adevărate. În tot acest timp, Tatuum, călătorul stelar, dormi, Fama, femeia fără trup, îl veghe și într-un târziu ne anunță trezirea lui, nu ne-a mai interesat atunci cometa Blao și subit Polips, omul sandwich și Trop, vânzătorul de stele, dispărură ca mai apoi să aflăm că, de fapt, ei făceau parte din visele lui Tatuum, ascultându-i povestea ne-a cuprins din nou tristețea, anotimpurile se amestecară, călătorul stelar ne zâmbea și ne povestea întâmplările de pe Lore, când cei de acolo, într-un exces de zel, se transformaseră în mici roii de planete care mai gravitează și acum în jurul soarelui lor.

Tatuum răsă și cum râdea ne-a cuprins și pe noi râsul, strada s-a risipit prin văzduh, soarele s-a închis și îndrăznețul Tatuum a adormit din nou visându-se mai departe, undeva pe țărmul fierbinte al mării Lo.

Un aspect fundamental al opțiunii

Pepino, omul de serviciu, avea să declare la anchetă că niciodată nu-l văzuse pe Alvaro, funcționarul de la 9, având o înfățișare atât de misterioasă ca în acea ciudată

zi de 14 ianuarie. Era mai ceva ca Oldanburg, boxerul de categoria grea, care îl bătuse măr pe androidul din generația a șaptea Dun, se înflăcăără Pepino în timp ce anchetatorul, aruncându-i o privire lipsită de expresie, își aprinse o țigară și-și imagina fiecare pas al lui Alvaro până în momentul dispariției sale.

Pe baza celor declarate de unii martori oculari, un măcelar, un taximetrist și o fată de liceu, îl urmări pe Alvaro până la Centrul de cercetări astrofizice, GEMS. Imaginația lui îl lăsă pe înflăcăratul Pepino să-și depene istorioara și făcu o incursiune înăuntrul laboratoarelor că tocmai se experimenta o modalitate originală de a călători prin timp.

Întorcându-mă de la meci, beat de fericire și de pe urma a șapte halbe, mi-am făcut drum până la Bancă și am zărit lumină la un birou, am urcat și m-am trezit față-n față cu Dumnezeu, spuse Pepino. Anchetatorul tresări. Alvaro avea o aureolă în jurul capului, zău așa, l-am confundat cu ușurință cu Creatorul, mă privea fără să mă vadă și-mi tot povestea ceva.

Anchetatorul îi întinse un pahar cu apă minerală. Pepino mulțumi și spuse că nu mai are ce povesti. Alvaro dispăruse în chip misterios în ziua de 14 ianuarie și cam asta era totul.

Anchetatorul îi făcu semn că poate să plece și continuă să-și închipuie momentul în care Alvaro îl înfruntase pe directorul general al băncii amenințându-l în fața a doi alți subalterni. Leșise apoi furios din cabinet, trântise ușa și se îndreptase hotărât către casă.

Își luase un sac de voiaj pe care îl umpluse cu o mulțime de lucruri și apoi colindase pe străzi așteptând seara. În tot acest timp fumase peste douăzeci de țigări lucru care nu-i era în obicei.

Seara se furișase până la GEMS, unde pătrunse sărind pur și simplu un gard. Escaladase o fereastră și apoi intrase într-unul din laboratoare.

În timpul nopții Alvaro îl zări pe anchetator în visele sale, se zvârcoli gemând și împrăstie frunzele din care-și încropise un culcuș. Se trezi dimineață în zumzetul unor insecte multicolore. Se afla în jungla africană la o distanță bună de secolul XX departe de șeful său autoritar și de codașii lui neobosiți.

Studiase totul în amănunțime. Citise într-o carte că oamenii primitivi erau impresionați cu ușurință de luminile și sunetele necunoscute.

Se ridică în picioare, scoase din sacul de voiaj pistolul de artificii și înaintă spre piața satului. Se postă chiar în mijlocul ei și vreme de câteva minute umplu văzduhul cu lumini multicolore.

Tobele răpăiră și întreg tribul se adună în jurul lui. Manifestarea lor zgomotoasă îl umplu de bucurie pe Alvaro. Era Zeul venit dintr-un alt Timp și iată, tribul îl întâmpina cu dansuri și cu ghirlande de flori.

Marele vrăjitor i se aruncă la picioare, iar regele african îi întinse sceptra puterii fără să-l privească în ochi.

Apoi îl purtară pe umeri spre un luminiș în care ardea un foc uriaș, făcându-l să înțeleagă prin semne, că, la începutul anului, primul zeu, care cobora printre ei, era mâncat pentru ca întreg tribul să aibă noroc la vânătoare și să trăiască în pace cu vecinii.

Waved face

M-a sunat Aglaia Protopoescu, strategule, vino repede că am o problemă de speriat, vai ce pompadură. M-am executat. Aglaia Protopoescu fuma o țigaretă franțuzească și plângea de țu se rupea inima. Uită-te la

mine. M-am uitat. Nu era Aglaia Protopopescu.

Cum asta? Foooooarte simplu! De trei zile stau pe Facebook și uite ce-am pățit, m-am procopsit cu altă față. I-am făcut niște ceaiuri de păducel și i-am făcut și niște pase magnetice așa cum mă învățaseră luptătorii din Mauna Lao. Ei? Aglaia Protopopescu a exclamat fericită, sunt eu iaaaaar, wow! M-a chemat și primarul Elefterie că și nevastă-sa se trezise cu alt chip tot de pe Facebook. M-a chemat și filozoful Abstinian și conțopistul Belphegore și a trimis după mine arhiducele Von Bismarck care tocmai candida la parlamentarele românești să ne pună pe direcție cu lumea globalistă.

De dimineată și până seara cutreier pădurile după plante magice și îmi exersez pasele magnetice la răscrude de vânturi, dincolo de Farul Genovez. M-au sunat și niște politicieni și niște ministeriali, niște ofițeri de la serviciile secrete, niște iezuiți, niște templieri, câteva gospodine din Torino, pastorul Ugbembe din Zimbabwe, un funcționar de la FMI și macaronaru' Luigi Longo, vărul unui temut cap din Cosa Nostra, pe cuvânt dacă mint.

Aseară m-a sunat un barosan de la Facebook, dom'le, ce te bagi unde nu-ți fierbe oala, mi-a zis de la obraz, fir'ai tu să fii de strateg și de hekâr și de golan imagologic care ești, de ce nu-mi răspunzi la emailuri, vezi că am o treabă cu tine, secretă.

Văzând aceasta, l-am lăsat așa cum era, cu fața lui adevărată și nu l-am mai transformat în Madonna așa cum se rugase de mine într-o canonadă de emailuri spămoase.

Mircea CARBUNARU, "Imaginație și evaziune" 2002

"...dacă cititorul încearcă să construiască (prin lectură) mai degrabă un traseu direcționat de la real către imaginar, de la perceptiv la aperceptiv, experimentând astfel trăiri, imagini vii, proiecții, scriitorul de SF construiește un traseu direcționat în ambele sensuri. El clădește atât lumi imaginare pe seama frânturilor de realitate pe care le-a acumulat în conștient sau subconștient dar și "traduce" în termeni perceptivi emoții, stări transcendente, produse directe ale imaginației ce leagă lucruri între care nu există nici o corelație sau raporturi logice."

György GYORFI-DEAK, "Marea provocare (un cal troian cu niște aripi uriașe), Sigma 21/2001

Se zice că romancierul James Joyce l-ar fi rugat pe Brâncuși să-i deseneze portretul. Artistul român s-a apucat de treabă, încet, migălit, atent la detalii. Văzându-i truda, autorul celebrului "A Portrait of the Artist as a Young Man" (Portret al artistului în tinerețe) s-a supărat, drept care Brâncuși a pus desenul cu pricina deoparte și l-a reprezentat pe nonconformistul irlandez sub forma unei spirale. Mă tem că n-aș putea, aidoma lui, să-l prezint succint pe Ovidiu Bufnilă, adică să-l reduc la esențial. Încerc doar.

Am văzut de mai multe ori, în diferite publicații, o fotografie care-l individualizează: așezat la o masă, în umbra unei terase, cu o ceașcă de cafea în față și cu o fântână arteziană în spate (caldură mare!), Ovidiu ne zâmbește candid, așteptându-ne, invitându-ne la o șuetă.

În proză, autorul se manifestă la fel de colocvial. Personajele sale, simpatic de impresionabile, dezorientate, gureșe, trăiesc într-o veselie plină de pragmatism la intersecția unor universuri paralele, sub

povara mizeriilor noastre cotidiene. Autorul, braț la braț cu ele, nu șarjează și nu moralizează, ci își promovează, bonom și boem, metafora dusă la extrem: "*SF-ul trebuie să fie calul troian. Literatura toată trebuie să fie un cal troian!*"

Poeții eleni se lăsau transportați în Parnas comod, ecologic, de un bidiviu înaripat. Ovidiu Bufnilă, un domn (cu sau fără joben) în miezul unui ev aprins, plin de smog și fără de ozon, urmuzian prin neastâmpăr, reduce totul la absurd, ca să ne oblige să acceptăm ceea ce rămâne: proxima realitate, adevărul ce ni se pare mai improbabil decât faptul că Teatrul Național a dispărut când a fost expusă piramida de ceață în foaierea sa; că americanii l-au resuscitat și l-au luat în custodie pe Nostradamus; că femeilor le-a dispărut buricul, în vreme ce bărbații s-au trezit cu un al treilea ochi în mijlocul frunții...

Cătălin IONESCU, "Vorbe cu OVIDIU BUFNILĂ - 10 întrebări în exclusivitate" Proscris 7-8, iulie 2001,

În ce măsură crezi că internetul poate promova cultura? Sau, și mai bine, în ce măsură este internetul instrumentul ideal în activitatea umană?

Despre Internet, despre Câmpul Informațional care este, am scris în primăvara lui 1989. Povestirea se chema "Împușcă luna". Acolo definesc și funcția consilierului de imagine. Internetul nu este instrument. Nu este mașinărie. Este o stare superioară a imaginarului. A-l restrânge e ca și cum ai vorbi despre funcțiile lui iar raporturile noastre cu internetul ar fi ca și cum ne-am servi de o șurubelniță. Internetul nu poate promova cultura el fiind o stare culturală. În altă ordine de idei, ce poate însemna instrument ideal? Artefactul ultim? Tindem către superba tehnologie. Tindem către Ultimul Instrument. Aceasta pare să fie frumusețea noastră tragică și anecdotică. Internetul este, în el, o tendință. Nu culturală, nu tehnologică. Este o tendință legată de misiunea viului. Eu îl iubesc. E o relație perversă. Tocmai de aceea îi aiuresc pe toți cu e-mailuri, cu prezențe în site-uri, cu telefoane. Internetul e prezența, nefiind însă prezența ultimă. Cultura nu poate fi restrânsă la instrument. Cultura nu poate fi restrânsă ca fiind una dintre funcțiile fandomului sau ale SF-ului. Cultura s-ar putea să fie nonsens. Enciclopedia ar putea explicita cultura prin aceea că tinde spre totalitate. Din acest punct de vedere, Internetul este una dintre tendințele viului către totalitate așa cum construcția informațională a creierului este tot o tendință către totalitate. Dacă ne revendicăm a fi conservatori și fixiști, vom construi la nesfârșit un banal inventar de concepte care nu funcționează și care nu sunt stări ale viului. Toată lumea vorbește în chip savant despre cultură dar actele sunt ale opacității.

Delia OPREA, "Norii universurilor noastre", *liternet.ro*

"...Norii banali, norii minunați, norii pe care nu-i vedem atunci când sunt pe cer, dar îi căutăm imediat ce se ascund, norii în care ne intuim mișcarea, în care uneori ne căutăm destinele. Norii care sunt și nu sunt în lumea noastră...Cum arătăm noi văzuți din lumea norilor, poate aceasta este întrebarea la care răspunde Ovidiu Bufnilă. Cum arată o lume ca a noastră, cu probleme și războaie, dar și cu iubire, atunci când inutilul se spulberă și rămâne doar o ceață în continuă mișcare. O imagine tulburătoare a unor lumi din adâncul nostru, în care parcă ne regăsim la un colț de frază, dar fără să mai reușim să descifrăm complet întregul din care am plecat, o altă scriere a misterelor, o altă față a esențelor."